

MUNCK, PETRUS

**En christelig predikan, på nådigste
befallning hållen uti kongl. maj:ts och
riksens ständers närwaro wid riksdagens
öpnande i Norrköping den 15 mars 1800. Af
Petrus Munck ... Andra uplagan. Lund, 1800**

Lund
1800

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1800.

Theol.
Pred.
Riksd.
(22)
1700-1829

I Jesu Namn,

En

Christelig Predikan,

På Nådigste Befallning

Hållen uti

Rongl. Maj:ts

Och

Rikens Ständers närvaro

Wid

Riksdagens öppnande i Norrköping den 15 Mars 1800.

Af

PETRUS MUNCK

Theol. Doctor, Biskop och Acad. Pro-Canceller i Lund

Andra Uplagan.

Lund, 1800.

Tryckt hos Directeuren Chr. Fr. Berling.

Utdrag af Protocolet hållet i det Högwördiga Preste-Ståndets
Pleno den 26 Martii 1800.

S. D. Anhöll Biskopen och Academia Pro-Cancelleren Herr Doctor
PETRUS MUNCK om Högwördiga Preste-Ståndets utlåtande om
den af Herr Biskopen wid Riksdagens början hållna och af Ståndet
til Trycket begärda Predikan. Och som den ej allenast befunns med
wår Evangeliska Troslära enligt, utan äfwen författad med den grunde-
lighet och styrka, som utmärker alla Herr Biskopens Skrifter; alltså och
i den säkra öfvertygelse at Swenska Allmänheten med lika upbyggelse
och nöje skal läsa denna Predikan som Ståndet henne afhörde; ty kom-
mer detta Ståndets enhälliga omdöme och förtjenta bifall at Herr Bi-
skopen genom Utdrag af Protocolet meddelas. Ur supra. In fidem.

P. KERNELL.
Ståndets Secretere.

Tu äst min tilflykt, **H**erre, **H**erre, mit hopp
alt ifrå min ungdom. Dessa den gudfruktige Konung
Davids förtröstansfulla ord läsas i Ps. 71: v. 5. Denna
Psalm är en Bönepsalm, hwari David på egna, och hela
Församlingens rätta Ledamöters wägnar innerligen beder,
at Gud som dem nådeligen uppehållit och bewarat ifrå
deras ungdom, wille dem ock i tron intil ålderdommen bi-
behålla, at de i en förderfwad tid latet måtte af sina fi-
der förförde och undertryckte warda. **H**erre, säger han
Jag förtröstar på dig, lät mig aldrig på skam komma.
Fråls mig genom tina rättfärdighet. War mig en stark
tröst, tit jag altid må fly, hjelp mig utu then ogudak-
tigas, orättfärdigas och tyrannens hand. Härpå säger
han, Tu äst min tilflykt **H**erre, **H**erre, mit hopp alt
ifrå min ungdom.

David hade varit utsatt för allahanda farligheter och
motgångar. Hela hans Historia-wittnar derom. Hemli-
ga och uppenbara förslit och anläggningar hade gjordt ho-
nom mycken bedröfwelse. Han wiste ingen annan tilflykt
än hos Gud. Han uttrar det i Ps. 46. Gud är war til-
flykt och starkhet, en hjelp uti de stora bedröfwelser,
som of uppå komme äro. Hans tinneliga motgångar
woro blandade med andeliga bekymmer, som aldrig kunna
undwikas af rätta Guds barn. Dersöre wänder han sin

bön til **HERREN**, **HERREN**. Det ene ordet **HERRE**, har sit affeende på den store Guden, som honours skapat, och efter sin besymerliga försyn wårdade. Det andra ordet syftar på den andra Personen i Gudomen, den utlofwade Trälsaren, hjelpen af Zion, den David til den menniskliga naturen i tron wäntade, och utan hwilkens försoning han aldrig hwarken i tid eller ewighet, kunde erhålla någon sann werkelig och beständig lycksalighet. Til en sådan försonat Gud hade han sit hopp ifrå sin ungdom, 'Hwarföre han säger, Gud tu hafwer lært mig af min ungdom. Ps. 71. Han hade intet försummat eller föraktat den undervisning, som kunde gifwas honom. Han hade ärfartt den styrka i själen, hwarigenom alla beswärligheter, motgångar och behymmer, kunde med tålmod öfwerwinnas. Han hade så starkt hopp, at han war öfwertrygad, at Gud skulle med sin wård och wälsignelse leda och föra honom ifrå sin ungdom til sjelfwa ålderdommen. Gud skulle göra honom gamla stor och styrka honom. Han skulle förkunna **HERRENS** magt och ömna wård för barn och barnabarn och efterwerlden, eller som han säger, de som ännu komma skola, skulle af denna Gudfruktige Konungens exempel så fullkomlig öfwertrygelse, at **HERREN**, **HERREN** altid är deras hjelp och försvar, som anse honom för deras enda tillflykt, och utan frimntan hoppas på honom.

Wälsignade Åhörare! Wi äre nu på vår Nådige Konungs befallning samlade wid en allmän Riksdag, då wi så den glädjen at se en Konungs och Drottningens högtidliga fröning, som den store Guden just dertföre afwit Swen Folk, efter det, med Guds hjelp hoppats på honom. En Konung, som ifrå sin ungdom satt sit hopp på **HERREN**, **HERREN**, och dertföre utit hans wård och wälsignelse.

Wi äre flere af Rikens Ständer här församlade, som redan wid sista Riksdag hört hans owanliga Christendoms insikter

insikter, och hans tårar hafwa wittnat, at intet skryntert
eller swel varit i hans hjerta. Wi hafwa äfwen sedan
sedt och hört Hans wördnad och tilgifwenhet för Gud och
sin Frälsare, då Han efter föregånget förhör och beredelse,
uppenbarligen, med största wördnad och andakt första gån-
gen blef af den heliga Nattwarden delaktig. Allt detta gifwer
oss öfvertygande och hugnande bewis, at vår **Konung**
sätter sit hopp til Honom som allena kan hjälpa i tid och i
ewighet. En sådan **Konung** efter Sit Egitt hjerta har
Gud gifwit Swea Rikes Inbyggare. En **Konung**, som
fri från deras fel och swagheter, liknar en gudfruktig David,
en wis Salomo, en from Hischia, och en nitisk Jossia.
Mätte Rikens Ständer, och alla Rikets Medborgare med
tacksambet, trohet och lydriad erkänna en så stor Guds wäl-
gärning. Wi hafwe en **Konung** som önskar regera öfwer
et Folk, som Herran fruktar. Jag wet at ibland det re-
deliga Svenska Folket inga Betsals män finnas som intet
gärna wilja at en wis och gudfruktig **Konung** skal regera
öfwer dem. Vår skyldighet är, at af alla **Konungars**
Konung med trogna böner utan skryntan utbedja öfwer
den **Konung** som han i sin försyn gifwit oss, nåd, hjelp,
lycka och wälsignelse. En sådan upriktig bön för en lycke-
lig regering, wäntar vår Milde **Konung** af Sit Folk.
Han har det förklarad genom den Text han sjelf utsedt, at
på denna dagen i Rikens Ständers närwaro upläsas och
förklaras. **H**erre gif oss alla nåd, at vår bön må kom-
ma af trogna och upriktiga hjertan, då wi nedfalle och i
Jesu Namn bedje Fader wät etc.

Lerten, Psalm. 28: v. 9.

Hjelp titt Folk, och wälsigna titt Arf, och söd them,
och uphög them til ewig tid.

PROPOSITIO.

Herrans hjelp och wälsignelse öfwer et Folk som hoppas på honom.

Men alle rope wi nu til tig; Öf är ej annat til råde; ty ingen tager titt ord til sig, utan han får tina nåde. O helige Fader, tänk theruppå, at djefwulen gör öf wända, och wil öf taga titt ord irån, och komma öf sig tilhanda; ty säud öf Din helige Anda. *). Amen.

B. A. Den Psalm, hwaraf wår Text är tagen, är en Bönepsalm, hwaruti David, och med honom alla trogna Guds barn anropa Gud, at han nådeligen wille bewara dem, så länge de i den stridande församlingen måste lefwa bland ogudaktiga människor, som wänligen tala med sin nästa, men hafwa ondt i hjertat. Psalmen är Prophetisk, han anhåller ej blott om hjelp i timmelig nöd, utan han ser förnämligast på den hjelp i andelig måtto, som han så wäl behöfde. I näst föregående werser för wår text, ser han på den utläfwade werldenes Frälsare, som war Hans och alla trognas starkhet och sköld, hwilken af största delen menniskor hwarken ärkändes, wäntades eller söktes. Då dessa Herrans fiender intet wilja akta på Herrans löften och gjerningar, utan med sit onda upförande, måste genom flera den rättfärdige Gudens straffdomar upbära sina gjerningars frukt, så wänder David sig til den milde Guden, och af honom begär, wäntar och får hjelp. Dersöre utbrister han med det tacksamaste hjerta: Lofwat ware Herren, ty han hafwer hört min böns röst. Herren är min starkhet och min sköld, uppå honom hoppades mit hjerta, och mig är hulpet, mit hjerta är gladt, och jag wil tacka honom med mine wiso. Ps. 28: v. 6, 7. Det är märkligt, at sedan David förklarar sin tacksamhet emot Gud för det han hulpit honom, såsom sin smorda, och såsom sit folks

folks Rönning, så fäller han nu trogna förböner för detta folk uti de orden, som til text i dag äro utsedde: **Hjelp titt Folk, wälsigna titt Arf, föd them, och uphög them til ewig tid.**

Det är utom allt twifwel, at denne Davids bön blifwit til Gud upfänd, intet blott i Hans egit, utan hela folkets namn: ty Davids och Religionens fiender, hade ondt i hjertat, deras wäsende war ondt, de actade hwarken Gud eller Hans befallningar och gjerningar, och här står i Psalmen uttryckeligen, at Herren skulle nederflå och intet upbygga dem, de skulle i kulona fara, hwilket talesätt i Skriften brukas om de til ändan ogudactigas förtjenta straff efter döden. I anledning häraf blir klart, at den i vår text förekommande bön om hjelp och wälsignelse, stedd af dem, som enligt föregående wersen hade sit hopp til Herren, och detta hoppet skal nu närmare til sin beskaffenhet förklarås. Utan detta wisa hoppet, war ingen upriktig bön om hjelp och wälsignelse möjlig. Tro och hopp äro i närmaste förening, ty det heter, alt det i bedjen i bönen troende stolen i så. Math. 21. Huru war nu Davids och med honom alla rättfämnigas hopp beskaffat? Hopp i allmänhet är en sinnes rörelse, som består i et med nöje förenat begär efter något godt, som man med wisshet wäntar. Detta goda bör wara sansfärdigt, icke grundas i en förderfwad böjelse, utan i en sund urförmings gäfwa. Alt hoppas det som ej är godt och nyttigt är oförnuftigt. Job säger, at de skrymtares hopp warder förtappat. Job. 8. Det är dåraktigt at hoppas på rikedomar; ty Paulus säger, De som wilja rike warda, de falla i frestelse och snaro, och många dåraktig och skadelig begärelse, de der sänka menniskan i förderf och fördöimelse, här til lägger han widare, bjud them som rike äro i denna werld, at the icke äro stor-sinta, icke heller sätta sit hopp på de omiska rikedomar.

1. Tim. 6. Det är dårkraftigt at sætta sit hopp på mæcht och wælde; ty Esaias säger, we them som søka främmande hjelp, och trösta theruppå, at the många och starke äro och hålla sig icke intil den helige i Israel, och frågar intet efter **H**erranom. Esa. 31. Det är ånteligen dårkraftigt, at sætta sit hopp på ära och högghet; ty Konung Salomo, som haft den största ära och högghet någon kunnat hafwa, säger uttryckeltgen, alt är fåfångelighet. Pred. 1.

Wårt hopp är således til Gud allena. Dersöre säger David i början af denna Psalmen, **H**erre min tröst, jag ropar til Tig, hwarest i Grundtexten förekommer Guds egit wäsentliga namn Jehova. Men detta hoppet på Gud omfattar honom med alla hans nådelöften i Christo, det förwäntar med wisshet hwad hans godhet och kärlek lofwat. Tron på Christum är således grunden til vårt hopp. Detta hoppet syftar wäl förnämligast på Guds löstens fullbordan i det andra lifwet; men det försäkrar oss äfwen om så mycken lycka och wälsignelse i detta lifwet, som oss nyttigt är. Delæctigheten af Jesu försoning med alla deraf följande förmåner, rättfärdighet frid och frögd af den Heltige Anda, äro alltid nyttige; men de tunnliga förmånerna blifwa ofta skadeliga, hwarföre de och utdelas enligt Guds både wisshet och godhet.

Men hwarigenom skal nu Guds barns tro och hopp bibehållas? Det sker genom en upriktig bön, och denne bönen innehålles i vår text. David wiste bönenes nödwändighet såsom på många ställen i Guds ord befalt. Han anför sielf Guds egen befallning: Kalla mig i nöden, så skall jag hjelpa dig och tu skal prisa mig. Ps. 50. Huru många befallningar at bedja, hafwa wi icke både i Gamla och Nya Testamentet. Gud har deruti et nådigt wälbehag vår egen nöd fordrar bön; den är för oss kraftig och nyttig.

Skrumt.

Skrymtactiga böner äro **H**Erranom intet behagelliga; men
 försummandet af en upricktig bön, wittnar om ingen wörd-
 nad för det Gudommelige Majestät, och et förglömmande
 äfwen af **J**esu nådefulla löfte, alt det i bedjen **F**adren
 i mit namn det skal han gifwa eder. **J**oh. 16. Unnorsledes
 tänkte **D**avid då han i tron såg på den utlofwade **F**rälsaren,
 och i sit och hela folkets namn beder: **H**Erre hjelp titt folk.
Sammanhanget i **P**salmen wisar, at här hafwes wäl et besyn-
 nerligt affeende på **I**sraelitiska folket, öfwer hwilket **D**avid re-
 gerades; men han har ock affeende på alt gudfruktigt **F**olk. **F**ä-
 fängt; wäntar et i onskan framhårdande **F**olk någon hjelp af
Gud. Han låter dem til en tid wandra sina egna wägar. **D**e
 tyckas ibland wara i utwärtens mätto lyckeliga; men olyc-
 kan och undergången är ofta ej långt borta. **F**ör de få
 rättfärdiga, som äro i landet, uppskuter **H**Erren en tid straffet;
 men änteligen går det som det står i **P**s. 37. **J**ag såg en
 ogudactig, han war fast wäldig, och utbredde sig, och
 grönskades som et **L**aubärs-Träd; men då man gick thet
 fram om, så war han borta, jag frågade efter honom,
 si, så wart han ingenstads funnen. **T**he ogudactige **S**ko-
 la tillsammans förgås, och på listone utrotade warda.
Gamla och nya **T**estamentets **H**istorier, alla tiders ärsa-
 renhet wittna, at et ogudactigt **F**olk aldrig i längden blir
 beständande, ätminstone aldrig lyckeligt; ty lycka, utan **G**uds-
 fruktan dygd och rättwisa, är ej möjlig. **E**t **F**olk åter
 som fruktat **H**Erran twislar ej om hjelp af honom. **D**e
 äro märkelige ord, som uti nyssnämde **P**s. 37. stå upteck-
 nade: **H**Erren hjelper the rättfärdiga, han är deras stark-
 het i nöd. **H**Erren skal wara them biständig, han skal
 undsättja dem ifrån the ogudactiga och frälja them; ty
 the trösta uppå honom.

Widare heter det i **T**exten, wälsigna titt arf. **W**äl-
 signelse betyder alt andeligt och lekamligt godt, hwarigenom

menniskans lyckfältighet befordras. Allt hwad godt är kom-
mer ifrån Gud. I bland de andeliga gäfwor äro hans Nåd,
Förfoningen i Christo, Rättfärdiggörelsen och Barnskapet
de förnämsta. Men wi undfå ock alla tinnelig häfwor
och all tinnelig lycka och wälgång af Gud. Guds Heliga
Ord intyggar det på mångfalldiga ställen, och hwad hafwer
tu o menniska thet tu ej af Gud undfått hafwer? 1 Cor. 4.
Nu är det märkeligt, at då det förnt heter **Hjelp dit Folk,**
heter det nu, **wälligna dit arf.** Här hafwes et särskilt af-
seende på menniskoflägtets Frälsare, som sin Församlings
eller de trognas öfwerhufwud, derföre då i 2 Psalmen Gud
Fader sagt, **Tu äst min Son i dag hafwer jag födt dig,**
lägger han til, **Äska af mig så wil jag gifwa dig Hed-**
ningarna til arfs, och werldenes ändar til egendom.
Hwaraf således blir tydligt, at wår Frälsare, genom sin
fger öfwer de fallna menniskors andeliga fiender, förwärf-
wat sig öfwer dem en arfsrätt, och således som sin egendom
wårdar, förswarar och beskyddar dem både tit själ och kropp.

Då det nu widare heter, **föd them** så tages liknelsen
af en Herde som har noga wård om sin Hjord, hwarföre
ock wår Frälsare kallas den gode Herden, som lätit sit
lif för Fären, Joh. 10. och härigenom lagt grunden til de-
ras både andeliga och lekamliga wälgång. Derföre det mär-
keltigen heter i Pl. 23. **Herren är min Herde, mig skal**
intet fattas, han wedergwicker min själ, han för mig in
på rätta wägen för sit namn skull, och om jag än wan-
drade i en mörk dal, fruktade jag intet ondt.

Slutligen heter det om Guds Folk **uphöj dem til**
ewig tid. Gud uphöjer et folk med andelig wällignelse; ty
den som **Herren** fruktar, öfwer honom är ingen. Spr. 25.
Men här syftas särskilt på lekamlig wällignelse i detta lifwet.
Herren uphöjer sit folk från olycka, förakt och förtryck, och
försätter dem til ära, wälmåga och beröm. Detta förklaras
af

af David tydeligen i 2 Sam. 22. **H**Erren lefwet och lif-
wad ware min tröst. Han föder mig ifrån mina fiender,
och ifrån them som sättja sig emot mig uphöjer tu
mig. Och den wise Konung Salomo yttrar sig i samma
ämne, människans högård skal emförtä henne, men
ära skal uphöja den ödmjuka. Ord. B. 29.

Men denna uphöjelse stannar ej för de trogna eller
Guds folk, inom detta lifwets gränser, den sträcker sig til
ewigheten där den rätta uphöjelsen sker. Ämnet är mär-
kligt, och förtjenar närmare eftersinande. Hvad är vårt
hopp blott i detta lifwet? Hvad är vårt lif? Moses säger
at det warar 70 ått högsta 80 år, och då det bäst wa-
rit hafwer, har det intet annat än möda och arbete wa-
rit. Ps. 90. Hvad höghet, ära, rikedomar, wällust? alt det-
ta swinner och förgås, när wi tänkat minst. Nej, wi wän-
ta det bättre är; ty snart ledsnar man wid denna werldens nö-
jen och härlighet. Gudsfuktan har verkeltigen löfte afwen om
detta lifwets ofta stora och betydande förmåner. Wi kun-
na wänta lycka och wälsignelse af **H**Erran, om wi tro och
hoppas på honom; men det är intet möjligt, at et Land
kan i längden och beständigt blifwa lyckeligt, där Gudfruk-
tan och et oskrymtat hopp til **H**Erran är borta, och om-
wändelse til honom i en rätt bättrings ordning försummas.
Huru wäntar icke Gud på et förderfwadt folks omwändel-
se? huru lockar han icke genom wäljeringar? huru på-
minner han icke genom mindre straffdomar, och lindriga
hemsökelse? kan det intet wäcka upmärksamhet, utan för-
act för Guds ord, orättfärdighet, vordenteliga och dårack-
tiga försök fortfara, hwad under om wälsignelsen går bort?
Den helige Guden kan ju intet wära liknögd, antingen hans
ära försmådas och föractas, eller wördas och befrämjas.
En Gudommetig Frälsare, som af kärlek och medömkan gådt
i döden för oss, kan ju intet med liknöjdhet se sit blod tram-

pas under fötterna. Då fordom Propheten Esajas i tron
såg på den utlofwade menniskosläktets Återlösare, frågar
han i Förlofarens Herren Zebaoths namn, är någon Gud,
är någon tröst utom mig? Swaret blifwer: ingen annan
tröst är, jag wet ingen. Esa. 44. Kan någon oförskräckt
stiga fram för Guds Domstol utan delaktighet i hans för-
tjenst, om hwilken Apostelen Petrus uttryckeligen sagt, i
ingom androm är salighet, och här är intet annat namn
under himmelen gifwit, i hwilko wi skola salige warda,
utan i Jesu Christi namn allena. Ap. 4. Det är denna
wälsignelsen som David tänkte på, och utan den satte han in-
tet värde på all sin höghet, lycka och wälgång. Uro wi
med wist hopp försäkrade om den förra, twifla wi ej om
den senare. Låt wara at wi ej i timmelig måtto få alt
hwad wi önska, wi få det of nyttigt är, och årfarenheten
wittnar, at mångens höghet och wälgång i werlden warit
hans olycka. Det gäller äfwen om wälsignelse öfwer hela
Riken. Det är wist, at då et Rikes inbyggare fruckta Gud,
och hoppas på Herren utan skrymtan, drager han intet sin
wälsignelse från dem. I anledning häraf blir det således
allas owillkorliga skyldighet, at genom Guds bistånd noga
akta sig för onda wägar, falsk förtröstan, listiga anlåg-
ningar, hämdgiriga affikter, ofärliga uträkningar, yra ut-
swäfningar, förwillande sinliga nöjen, korteligen, alla dår-
aktiga försök at hjelpa trösta och förnöja et af werldens be-
gärelser intagit hjerta. Bäst söka hjelp och wälsignelse öfwer
Riket hos den Guden, som allena kan hjelpa, och som wist
wil hjelpa et folk, som kommer ihog hwad des frid tilhö-
rer, omwänder sig til Herren, och hoppas allena på ho-
nom.

Rikens Höglöfliga Ständer. Wi äre nu med gla-
da hjertan i en lycklig stand församlade. Wid wårt fifta
Riksmöte wiles wi ät i frid och ewighet. En stor Konung
hent

hemförlofwade oss, och wi gjorde oss hopp om Rikets sällhet och tilwärt. Men en mörk och bister tid inträffade, at wi tycktes wara af Gud öfwergifne. Herren tänkte dock på oss i nåd, och wårt hopp uplifwades genom en ung med de största egenskaper utrustad Chronsjhare, wår nu regerande Allernådigste Konung. Han wärdades under sin minderårighet med all ömhet af en älskad Arffurste och Förmyndare. Nu har denne Konung upstigit på den Thron han ej blott genom arf, utan genom rättwisa och mildhet förtjent. Hans hjerta har den Allgode Guden bögt til förening med en Prinsessa, som liknar, om ej öfwerträffar de största Sweriges Drottningar. Herren har wälsignat detta höga Konungapar med en Kronprins, som nu är Rikets hopp, och en gång blir Rikets lycka. Nu har wår älskade Konung kallat oss at biwita Des och des högtållseliga Gemåls Konungliga Kröning. Och wänne någon i bland oss skulle finnas som ej anser den dagen för en af de lyckeligaste i sin lefnad? Men nu återstår för oss at wisa oss tackssamma emot en Konung, som gjort oss lyckelige. Wi måste af innersta hjerta, af all förmåga, af alla krafter, söka at bidrağa til denne Konungens hugnad, nöje och tilfridsställelse. Detta sker, då wi enhälligt bidrağa til hans Rikes oprätthållande, uphöjande och beständiga styrka och flor. Densighets tiderna måste under denna milde, wälmående och wälgörande Konungens regering uphöra. Konungen fruktar Gud, skulle des undersåtare ej likna honom? Konungens rätt är så helig som Rikets rätt. 1 Pet. 2. skulle wi intet hålla den för samwvetets skull, och för Herrans skull, Rom. 13. af hwilken Öfwerheten skickad är. Gud beware oss för en tid, då det skulle kunna heta til oss som fordom til Judarna, Gode män äro borta i desölande, och de rättfärdige äro intet mer ibland folket, Mich. 7. eller som der står hos Propheten Esaias, Den rättfärdige

färdige förgås, och ingen är, som lägger det på hjertat, och helige män warda borttryckte och ingen acktar tber-uppå. Esa. 57. Gud beware oss för en tid, då till någre skulle kunna sägas, i ären Hans Rikes Embetsmän, men i stån edert embete icke wäl före, i hällen ingen rätt, och gören icke som HErrn skickat hafwer. Wisb. 3. 6. Jag önskar och hoppas emedlertid, at den tiden aldrig hos oss kommer, då man skal kunna säga, där är ingen trohet ingen kärlek, intet Guds ord i landena, utan Guds förackte, laster och sjelswäld hafwa sådt öfwerhanden. Ps. 4.

Wi leswa uti et tidehwarf, då HErrans straffdomar wisa sig på många ställen i alla werldens delar. Krig, hunger, twedragt, bitterhet, försåt, wäld, förtrnek, röfweri, mord och blodsutgjutelte omtalas från flere håll. Meniskligheten suckar och ryser. Länder finnas där Religion och Gudsfructan är aldeles landtförwist. Det går som det står om de Egyptier i Esa. 19. en broder strider emot den andra, en wän emot den andra, et rike emot det andra. Det synes at menniskosläktets affagde fiende hafwer en stor wrede, wetande at han icke lång tid hafwer. Upp. 3. 12.

Men Gud ware årad, ännu har HErrans wälsignelse varit öfwer vårt land, och oagtat flere agande bepröfwelser, har HErrn tänkt på oss i nåde, gifwit frid, och om intet alltid öfwerflödig, dock nödtorftig bärgning, och Guds Nådiga wärd har intet wilkit från oss. Om flere ibland oss varit tryckte af fattigdom, motgångar och sorgehändelser; så hafwa wi alltid kunnat til wedergwickelse påminna oss Davids ord: Hwad bedröfwar tu mig min själ, och är så orolig i mig? Hoppas uppå Gud, ännu en gång skal jag tacka honom, at han min wisa hjelp, och min tröst är. Ps. 42.

Der:

Derföre om wi wilja wara öfvertygade, at Guds
wälsignelse och hjelp skal blifwa öfwer öf beständig, så låt
öf intet glömma at lyda den Gudens befällningar, påmin-
nelser och warningar, som har alla våra öden i sina hän-
der. Låt öf följa vår milde Konungs råd, förmaningar och ef-
terdomen. Ware den öwärdig Swensk manna Mann, som
gör honom bekymmer och ledsnad, genour antingen egen-
nyttiga, eller beswärande swärtgheter. Landets karfwor
behöfwa hjelp. Genour entighet och kloka rådslag kan alt
af et Gudfructigt, rättfämnigt och försigtigt folk öfwerwin-
nas. Swea folk är känt för et sin Konung älskande, och
om Rikets wälgång altid ömt folk. Nu wet jag at detta
Riksmöte blir i framtidens tideböcker tecknat för sådana
beslut, som stadga Rikets sjelfständighet, bewara des grän-
sor och bibehålla des wälmåga, styrka och anseende. Sto-
re Gud alla Rikens Herre, gif öf alla nåd, at wi intet
glömma Din ära och Din församlings wärd och bibehål-
lande. Vår Konungs ögon blifwa öppna öfwer öf, och
märka granneliga, huru nitiske wi äre, så wäl om den
Evangeliska Religionens bestånd, som Hans och Rikens rätt,
som lika helig i våra Lagar stadfastad är. Vår föresats
blir derföre altid, at gifwa Gudi thet Gudi tilhörer, och
Konungen det honom, efter beswurna lagar, tilhörer. Om
wi hoppas på Gud så wälsignar och uphöjer han öf.
Han gör som Dawid säger, et teckn med öf, at öf wäl
går, at de se det som öf hata, at Gud med öf står och
hielper öf. Ps. 86. Och om det folk öfwer hwilket
GUSTAF IV ADOLPH regerar skal således altid beta:
Saligt och lyckligt är det Folk, hwilkets Gud HER-
ren är.

Nu Store och Ewige Gud, hela werldens HERRE
och Regent, wi öfwerlämna öf alla at din hjelpande,
wäl.

wälsignande och uphöjande förfyn. Tänk H:ere på
wår Konung, Drottning, Kron-Prins, hela wårt Ko-
ningahus, Rikens Ständer, och alla trogna
underfätare. H:ere tänk på oss alla
til det bästa. Amen.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

www.books2ebooks.eu